

En la mort de Miquel Nauguet

Miquel Nauguet: el fotògraf que no sortia a la foto

A finals dels anys setanta del segle XX, a Sant Celoni com arreu, es vivien temps de turbulències tardofranquistes i alhora de grans expectatives democràtiques. Tal vegada, el Baix Montseny oferia, llavors, unes condicions idònies per a una certa utopia. Amb la perspectiva dels anys, hi ha unes quantes trajectòries singulars que podrien fer pensar en un *microclima* favorable a les accions pioneres, atenent a l'empremta que han deixat.

Penso en Joan Baixas i Teresa Calafell, que amb el Teatre de la Claca inauguraven una nova forma de crear i viure el teatre, o amb en Jordi Pujol i Forn, amb el projecte i l'edifici de l'escola Ginebró al carrer Bruc de Sant Celoni, anticipant un model d'escola que connectava amb els corrents de renovació pedagògica, enllaçant-los amb la millor tradició educativa catalana. Premonitòriament durant aquells mateixos anys, en Martí Boada, "reeducava" moltes promocions de mestres i professors en la percepció i el coneixement del medi natural des d'una perspectiva nova.

Va ser en aquest mateix context que Miquel Nauguet (Sant Celoni, 1950) junt amb altres aficionats a la fotografia –el Col·lectiu Tau– van obrir i animar, al carrer Prim, la Galeria Tau, especialitzada en fotografia. No gaire lluny d'on vivia un jove Santi Santamaria, que temps a venir demostraria també allò que "el lloc no

Miquel Nauguet

fa la cosa".

La Galeria Tau exemplificava la voluntat de superar les inèrcies d'algunes agrupacions fotogràfiques, i entre 1976 i 1979 va desplegar una activitat expositiva i divulgativa insòlita en aquells anys. Al mateix temps va ser un primer aglutinant de la nova generació de fotògrafs que al llarg dels vuitanta i noranta contribuirien decisivament a la creixent normalització de la fotografia en els circuits expositius, en les col·leccions públiques i privades i en les dinàmiques culturals del moment: publicacions, festivals, intercanvis...

L'àmbit acadèmic i de formació de futurs professionals, el de la reflexió teòrica, el de la innovació creativa i el de la divulgació de la fotografia entre tota mena de públics, es van

Una avioneta construïda i fotografiada per ell mateix

nodrir d'aquella generació; les aportacions de Miquel Nauguet, un *outsider* admirat per joves i vells fotògrafs, ocupen un lloc singular i inqüestionable. Amb la invisibilitat pròpia dels discrets però amb una excepcional tenacitat i rigor va fer de la fotografia la seva passió i la seva professió.

Des del 1980, interessat en el coneixement de les primeres tècniques fotogràfiques i la preservació de la fotografia com a patrimoni històric, va endegar junt amb Neus Julià i Tomàs Gimeno el projecte "Recerca i recuperació de la història gràfica de Sant Celoni", que es convertiria en una col·lecció de més de 700 documents que l'any 2010 va ser donada a l'Arxiu Històric de Sant Celoni.

L'any 1983 va participar en la quasi mítica exposició "Granollers: 8 punts de

vista", que va tenir lloc al Cercle Cultural de la Caixa de Granollers, que des de l'Espai F donaria un suport decidit i decisiu a la fotografia. Al llarg dels vuitanta va desplegar una àmplia labor de difusió de la fotografia en l'àmbit escolar i educatiu. Va escriure molts textos divulgatius i va animar arreu de Catalunya l'activitat "Fotografia el teu barri amb una capsa de sabates".

L'any 1988, dins la Primavera Fotogràfica, al Cercle Cultural de Granollers mostrà l'exposició "Fotografia Estenopeica. Experiències i realitats", realitzada per alumnes de primària de la ciutat.

El 1989 dissenya i construeix una càmera gegant que li permet fer fotografies de gran format. Dins la càmera, amb capacitat per a trenta persones, una llarga bastida

subjectava el paper fotosensible, i un cop feta la foto es revelava immediatament allà mateix. Junt amb el fotògraf Carles Roig van recórrer milers de quilòmetres fent tallers per a escolars i instal·lant la gran càmera també en festivals, trobades i cursos de fotografia d'arreu d'Espanya.

És molt cèlebre el gran díptic realitzat amb aquesta càmera a l'Expo de Sevilla'92. Els retratats són un grup de "grans fotògrafs" d'arreu del món encapçalats per Henri Cartier-Bresson. Ell era el fotògraf i tampoc no sortia a la foto!

Des des mitjans anys 80 va ser professor a l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya, on el 1993 se li confià la direcció del Departament de Documentació i Investigació, on s'especialitzà en la recuperació de tècniques fotogràfiques antigues, camp en el qual era un dels màxims experts teòrico-pràctics i del qual impartí classes.

Probablement una de les característiques dels pioners –mentre obren pista– és no adonar-se que caldrà força temps perquè allò que els ocupa sigui comprès, valorat i continuat per altres.

La trajectòria del fotògraf Miquel Nauguet, que va morir el 6 d'octubre, pertany al grup d'aquells que van fent intensament i sense fer soroll, a un ritme que no és el mateix que el dels seus coetanis, lluny de la notorietat. Es diria que estan massa enfeinats i entusiasmats per pensar en pòdiums i llorers. I van fent, tenaçment.

L'altra gran passió de Miquel Nauguet era volar, volar en avionetes construïdes per ell mateix. Aquest probablement sigui el millor retrat d'aquest fotògraf discret i savi.

Pruden Panadès

Gerónimo Stilton omple de fantasia el Teatre Auditori

Granollers

EL 9 NOU

La música, les olors, els colors i la fantasia van envair la sala gran del Teatre Auditori de Granollers tot el cap de setmana amb motiu de la representació de *Gerónimo Stilton: el musical del regne de la fantasia*. Centenars de nens i nenes, i també d'adults van poder gaudir i participar, en alguna des les quatre sessions ofertes dissabte i diumenge a la tarda, d'una aventura fantàstica protagonitzada pel famós ratolí director de diari per

anar a salvar la reina de les fades, Flordiana.

Pel camí, Stilton es trobarà amb alguns obstacles però també amb molts amics (Scribacchinus Scribacchius, Alys, els gnoms, el gegant Cor Fort...) que li faran costat en tot moment i l'ajudaran a travessar els set regnes per arribar finalment al seu destí i complir la seva missió. Més enllà, però, de les percepcions sensorials i de la màgia que desprèn tot l'espectacle, al final la història esdevé un gran clam a l'amistat i un gran pas en la recerca del bé.

Una escena de l'espectacle amb la bruixa Stria i Gerónimo Stilton

Dilluns, 10 d'octubre de 2011